

ὁ ἕτερος αὐτῶν ἔχασε τὴν δύναμιν τῆς ἐράσεως ὥστε δὲν διέκρινε τὰς ὑποδικαιρέσεις τοῦ βαρομέτρου. Ὅτε δὲ ἀνυψώθησαν ἔτι πλέον, καὶ ὁ ἄλλος ἀεροναύτης ἠδυνάτει νὰ σηκώσῃ τὴν χεῖρα, διότι παραλυτικὴ κατὰστασις κατέλαβεν ὅλους τοὺς μῦς· ὅτε ἠθέλησε νὰ καταβιδάσῃ τὸ βαρόμετρον ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἦτο ἀνηρτημένον, ἔπεσεν ἡ κεφαλὴ του ὡς παρελελυμένη ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, καὶ τέλος ἐστράφη πρὸς τὰ ἑπισθεν. Διηγεῖται ὅτι τὸ σῶμά του ἦτον ἐντελῶς νεναρκακωμένον καὶ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν εἶχεν μέλη. ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ, καὶ δὲν ἠδυνήθη· ἐστερήθη δὲ καὶ αὐτὸς πρὸς ὥραν τὴν αἴσθησιν τῆς ὁράσεως. Καὶ ὁμῶς τὸ πνεῦμα ἐνήργει ἐλευθέρως, διότι ἐπροσπάθησε νὰ σημειώσῃ τὰ συμπτώματα ταῦτα. Δὲν ἐνθυμεῖτο ἐὰν ἤκουεν εἰσέτι, ἐντελὴς δὲ ἀσφυξία ἐπέλειτο. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν καὶ φόβον προῦξένησεν εἰς ἀμφοτέρους ἡ νεκρικὴ ἡσυχία κατὰ τὸ μέγιστον ἐκείνου ὕψος. Ἐπὶ τρία ἢ τέσσαρα λεπτὰ οὐδὲν ἠσθάνοντο. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τὴν θέλησίν του πρὸς τὸν ἕτερον· αἱ χεῖρές των ἦσαν ἐντελῶς παρελελυμέναι, καὶ ὁμῶς οὐδεμίαν αἰμορρᾶγίαν ἔπαθον. Ὁ Coxwell ἠθέλησε νὰ ἀνοίξῃ τὴν βαλβίδα τοῦ ἀεροστάτου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε διότι εἶχε τὰς χεῖρας παρελελυμένας. Τέλος δὲ προβλέπων τὸν θάνατον ἐδιάσθη διὰ τῶν ὀδόντων καὶ διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς του νὰ σύρῃ τὸ σχοινίον τῆς βαλβίδος, ἧτις ἐντελῶς ἠνοίχθη· καὶ οὕτως κατωρθώθη ἡ κατάβασις τῆς σφαίρας.

Τὰ ἐκτεθέντα λίαν περίεργα καὶ ἐπικίνδυνα συμπτώματα δὲν ἐπῆνεγκον κακὰς συνεπείας ἐπὶ τῆς ὑγείας τῶν ἀεροναυτῶν· διότι μετὰ τὴν εὐτυχῇ κατάβασιν αὐτῶν ἠδυνήθησαν τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰ καὶ ἀτονισμένοι νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν περίπατον.

Ε. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΙΔΑΝΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ.

(Κατὰ Béranger.)

1824.

Ἐρχεται τὸ φθινόπωρον καὶ τὰ ὑγρά πτερὰ του
Νέε μοι φέρουν βάρσανα καὶ νέας δυστοχίας·
Φεῦ! πάσχοντος καὶ ἀσθενοῦς, πτωχοῦ καὶ ἀδυνάτου
Τῆς πάλαι μου μαραίνονται τὰ ἄνθη εὐθυμίας.
Νὰ φύγω θέλω πνιγερὰν πόλιν καὶ ἀποφράδα,
ὑπὸ ὥρατον οὐρανὸν ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω.
Παῖδιον ἔτι ὄνειρον ἔβλεπον τὴν Ἑλλάδα·
Θέλω τὸν βίον μου ἐκεῖ, ἐκεῖ νὰ καταλύσω.

Δὲν θέλω τὴν μετάφρασιν ἐγὼ τῆς Ἰλιάδος·
Ἕλληνα ὑπῆρξα· ἀληθεῖ λέγει ὁ Πυθαγόρας (1).
Μητέρα εἶχον ἐνδοξον, τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος,
Εἰς τοῦ Σωκράτους δὲ παρὴν τὰς τελευταίας ὥρας.
Πολλάκις ἐθυμίασα τὰ ἔργα τοῦ Φειδίου,
Πολλάκις δὲ παρ' Ἰλισσὸν μ' ἔτυχε νὰ καθήσω,
Ἐγεύθην δὲ μεθ' ἡδονῆς μέλιτος Ὑμηττείου.
Θέλω τὸν βίον μου ἐκεῖ, ἐκεῖ νὰ καταλύσω.

ὦ, εἴθε λαμπρὸς ἥλιος, ἡμέραν μόνον μίαν,
Τὴν πάσχουσαν καρδίαν μου, εἰ εἴθε νὰ θερμάνῃ!
Μακρὰν ἀκούω κράζουσαν, ναί! τὴν ἐλευθερίαν·
« Ἐλθέ! ὦ! Σπεῦσον! νικητὴς Θρασυδούλος ἐφάνη! »
Ἀγωνεῖν! Ἀποπλέωμεν! λύσατε τὰ ἱστία.
Θάλασσα, ἱκετεύω σε, δός μοι νὰ εὐπλοήσω,
Ἐπιτρέψον νὰ ἐπιδῶ τὰ Ἀττικὰ πεδία·
Θέλω τὸν βίον μου ἐκεῖ, ἐκεῖ νὰ καταλύσω.

Ἐπίσης εἶν' ὁ οὐρανὸς γλυκὺς τῆς Ἰταλίας,
Ἀλλ' ἄμαυροί τοι κάλλος τοῦ ἡ δουλικῆ νεφέλη·
Πλεύσατε, ναῦται, πλεύσατε εἰς ἄλλας παραλίας,
Ὅπου καὶ πάλιν καθαρὰ ἡμέρα ἀνατέλλει.
ὦ παταγοῦντα κύματα! ἐξηραμμένοι βράχοι!
ὦ ἔδαφος περικλυτὸν! μέλλω νὰ σὲ πατήσω·
Ἐπὶ τῆς παραλίας σου ἡ τυραννὶς στενάχει.
Θέλω ἐκεῖ τὸν βίον μου, ἐκεῖ νὰ καταλύσω.

Ξενίσατε τὸν βάρβαρον, ὦ Ἀττικαὶ παρθέναι·
Μὴ με ἀποθαρρύνετε φθάντα εἰς τὸν λιμένα,
Ὅτι ἀφῆκα δι' ὑμᾶς τὰ πάτρια τεμένη,
Ὅπως βαρὺν ὑπὸ ζυγὸν μὴ κύπτω τὸν αὐχένα.
Τὴν δὲ φυγάδα λόραν μου σώσατε τοῦ δειλαίου,
Καί, ἂν μ' αὐτὴν τὸν οἶκτόν σας ὑπὲρ ἐμοῦ κινήσω,
ὦ! μίξατε τὴν κόπιν μου μετὰ τῆς τοῦ Τυρταίου·
Ἦλθον ἐδῶ τὸν βίον μου, ἐδῶ νὰ καταλύσω.

Μ. Α.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΛΙΟΥ 15, 1863.

Ἀναχωρησάντων ἐκ τῆς πρωτευούσης τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ δράματος τοῦ Ἰουνίου, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνλεύσεως, τὴν γενομένην γνωστὴν τοῖς ἀναγνώσταις τὴν 4 τοῦ μεσοῦντος, ἡ ἐθνοφυλακὴ Ἀθηναίων ἀνέλαβε τριπλᾶ καθήκοντα· πρῶτον φρουρήσιν, λέγομεν, τῶν δημοσίων καταστημάτων, τὴν ἀσφάλειαν τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀστυνομίαν· ἐκτελεῖ δὲ λαδὴ καθήκοντα στρατιωτῶν, χωροφυλάκων καὶ ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, καὶ ἐκτελεῖ ταῦτα μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ φρονήσεως. Τὸ πρόσωπον τῆς πόλεως, καὶ τοῖς ἐρημωθείσης διὰ τὴν ἀναχώρησιν δισχιλίων καὶ ἐπέκεινα στρατιωτῶν καὶ τὴν ἀποδημίαν, εἴτε ἐνεκα φόβου εἴτε ἐνεκα τοῦ θερικοῦ καύσωνος,

(1) Ἐννοεῖ τὰ περὶ μετεμψυχώσεως.